

Forumul studentesc

organ al consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din C. U. Timișoara • anul XIV • nr. 3 (104) aprilie, 1986 • 12 pag. 3 lei

COROLA

Cînd, patria, poporul, partidul sînt un tot,
căldura sufletească se-nalță în furnale
și-n flacăra umană, caratele își pot
trăi, deplin, destinul luminii triumfale.

Cînd patria, poporul, partidul s-o tulpină,
cu seva inimii e-n suflețit și lutul,
să fie glia scumpă un legăn de grădină,
în care rodului lumina-i ține scutul.

Cînd patria, poporul, partidul, împreună
sînt o corolă, timpul-noronindu-l,
în gralul sufletului își răsună
cîntarea nimbului ce-nveșmîntă gîndul.

Cînd patria, poporul, partidul, laolaltă
sînt fruct al unei vreri biruitoare
mierea inimii noastre își suie steaua'naltă
în anotimp de aur, de pace-ntre popoare.

AUREL TURCUȘ ■

ORA CLOROFILEI

E ora clorofilei, ne-
asemuită oră în care
inimile au ieșit din hi-
bernare, aerul a ieșit
din amforele meșteșu-
git încrustate ale pri-
măverii. Ochii s-au des-
chis avîz de verdeață,
de cruzimea clorofilei
îzbucnind cu toate pu-
terile prin toți porii.

E ora înaltă a cloro-
filei, ora secretă în ca-
re toate sevele se îm-
pletesc în lungi frînghii
coborînd generos la fe-

Uităm sesiunile tre-
cute, sesiunile care vor
veni și, pentru cîteva
zile, ne trezim într-o
lume a altor ochi, în-
tr-o lume în care aler-
găm noaptea după mieii
sopilăriei, în care îm-
pletim coronițe din ră-
chită pentru domnișele
visurilor noastre. Dom-
nișele noastre uitate tot
anul, prințesele pe care
le redescoperi cu fieca-
re oră neasemuită a
clorofilei.

restrele noastre, intoc-
mai unor imense limbi
de clopot, lovindu-se
de aerul tot mai sonor.
E ora clorofilei, ora la
care vin piticii minții
și ne cheamă în mirifi-
ca lume nepătrunsă a
pădurilor cerului, în
care copacii și ierburile
îți obligă ochii la
contemplare dureroasă.
Frumoasele dureri ale
primăverii, furtunoasele
dureri ale primăve-
rii, inundându-ne ca o
apă mereu mai volup-
tuasă în sunetele înalte
ole mugurilor pocnind
deasupra frunților noas-
tre preocupate pînă a-
cum de alte probleme
decît devenirea secretă,
devenirea sacralizatoa-
re a naturii.

Azi știu că se va face
primăvară în cer și co-
pacii luminii își vor
scutura florile peste
frunțile noastre înălța-
te, transformîndu-ne în
miraculoși copaci umani
pe care toate stelele își
vor înfige rădăcinile ca
niște ochi ai cerului ui-
mit.

Primiți flori, primiți
flori; albe, pe lujere
dureros de fragile. Pri-
miți flori, candido po-
doabe fișnite generos
din pămîntul acesta pe
care numai punînd ure-
chea poți auzi clocote-
le secrete ale vieții, în
această oră frenetică,
oră neasemuită, ora
clorofilei...

C. M. ■

In paginile 6—7:

● SIMBOLURI ● DIN NOU
PRIMĂVARA ÎN ARTA STUDEN-
TEASCĂ TIMIȘOREANĂ ●

(Secvențe de la etapa de masă
a Festivalului Artei și Creației
Studențești, 17—25 martie 1986)

FILE DE EPOPEE

Făurirea sta-
tului național u-
nitar român, re-
zultat al luptei și
voinței poporului
român, a marcat
pe plan politic
mutații importan-
te, ele reflectînd
schimbări ce au
avut loc în baza
economică și în
structura socială a
țării. Comparativ
cu perioada an-
tebelică, regimul
politic din Româ-
nia interbelică a
cunoscut o evolu-
ție în sens bur-

ghezo-democratic. Legiferarea în noiembrie 1918
a votului universal a creat condiții pentru lăr-
girea caracterului democratic al sistemului electo-
ral, creîndu-se condiții pentru o mai mare parti-
cipare a maselor populare la viața politică a țării,
o prezență mult mai activă a clasei muncitoare și
a partidului său politic la rezolvarea revoluționară
a unor probleme majore care se confruntau so-
cietatea românească. Conștient de misiunea isto-
rică pe care și-o asumase încă în februarie 1919,
ca „România de azi să devină România socialistă
de mîine”, Partidul Socialist s-a situat, în toată
perioada anilor 1918—1921, pe o poziție profund
revoluționară. Această nouă poziție s-a reflectat
puternic în conținutul „Declarației de principii”,
program teoretic-revoluționar adoptat în prima de-
cadă a lunii decembrie 1918 în care se preciza că
partidul politic al clasei muncitoare „este un par-
tid de clasă, care inspirîndu-se de la ideile socia-
lismului științific, urmărește desființarea exploa-
tării muncii sub orice formă prin trecerea mijloa-
celor de producție și de schimb în stăpînirea so-
cietății”. Atrăgînd atenția că înfăptuirea acestui
deziderat depindea de cucerirea puterii politice din
mîinile burgheziei și moșierimii programul stabilea
ca obiectiv de bază, cucerirea de către clasa mun-
citoare în alianță cu țărănimii și intelectualitatea
democrată a puterii politice „în vederea realizării
idealului comunist”. Un merit deosebit pe care so-
cialiștii români îl au este acela de a fi înțeles că
fără înfăptuirea unității de conducere și organiza-
re a clasei muncitoare la scară națională aceste
obiective majore nu puteau fi realizate. De aceea,
problema centralizării conducerii mișcării muncit-
orești din România a devenit, după Marea Unire
din 1918, o sarcină de mare importanță istorică
pentru socialiștii români.

Recunoașterea de către conducerea partidelor
social-democrate și socialiste regionale a Partidu-
lui Socialist ca singura forță politică conducătoare
a mișcării muncitorești, adoptarea în mai 1919 a
Programului politic și electoral unic, crearea Con-
siliului General în a cărui componență au intrat
reprezentanți ai mișcării muncitorești din toată
țara și adoptarea statutului unic, în octombrie 1920,
au marcat momente deosebit de importante în
lupta socialiștilor români pentru a da clasei mun-
citoare un partid nou, revoluționar. Dezbătută în
secțiile și organizațiile Partidului Socialist, la
congresele partidelor social-democrate și socialiste
regionale, problema transformării Partidului So-
cialist în Partid Comunist Român, ca singura so-
luție rațională, cerută de continuitatea și ascen-
siunea mișcării noastre muncitorești, a înfrun-
tă adeziunea întregii clase muncitoare. Organizațiile
muncitorești au luat în discuție proiectele docu-
mentelor ce aveau să fie dezbătute și aprobate de
Congresul de constituire a Partidului Comunist
Român. Congresul și-a deschis lucrările în ziua de
8 mai 1921, în clădirea redacției ziarului „Socia-
lismul” din București. La congres au participat
peste 90 de delegați, reprezentînd întreaga noastră
clasă muncitoare. După trei zile, timp în care con-
gresul a dezbătut și adoptat importante documente,
s-a trecut la propunerea transformării Partidului
Socialist în Partid Comunist Român. În deplin con-
sens cu interesele naționale ale poporului român,
delegații la congres au votat transformarea Partidului
Socialist în Partid Comunist Român. Cum
era și firesc, anunțarea creării Partidului Comunist
Român a declanșat o mare explozie de bucurie în
rîndurile delegaților la congres. Se realizase, la
scară națională, unitatea de conducere și organizare
a mișcării muncitorești din România.

Născut din realitățile stadiului de dezvoltare a
societății românești, trăgîndu-și seva din devota-
mentul față de interesele vitale ale țării și avînd
rădăcinile adînc implintite în istoria multimilena-
ră a evoluției societății românești, expresia necesi-
tății istorice obiective românești de realizare, la
scară națională, a unității de conducere și organi-
zare a clasei muncitoare prin transformarea Partidului
Socialist în Partid Comunist Român. Singu-
rul partid politic centralizat la scară națională
și singurul care avea organizații în toate regiunile
țării. Pășea ca un partid al întregului popor, al
întregii națiuni, care înmănușea în rîndurile sa-
le pe toți muncitorii, fără deosebire de naționalita-
te. În felul acesta, Partidul Comunist Român de-
venea mandatarul intereselor și năzuințelor tutu-
rur oamenilor muncii din țara noastră. Pe temeiu-
rile acestor adevăruri obiective românești, Partidul
Comunist Român a ridicat pe o treaptă superioară
lupta clasei muncitoare pentru apărarea libertăți-
lor democratice, a independenței și unității națio-
nale a statului român, împotriva războiului și a
fascismului, pentru socialism și pace.

conf. univ. dr. GH. I. OANCEA ■

Studentii în creația științifică de avangardă

Pentru asigurarea cerințelor nutriționale ale omenirii, un rol important îl revine geneticii. Ea este știința, în care omenirea își pune speranța să revoluționeze metodele de obținere a unor producții animaliere superioare. Premisele sînt deja create. Transferul, de zigoti și clonarea a depășit, în unele țări, faza experimentală și se află în pragul introducerii în producția zootehnică de masă. Societatea Națională Americană de embriotransfer a comunicat obținerea pînă în 1984 a peste 200.000 de viței ca urmare a aplicării acestei metode „netradiționale” de reproducere a animalelor domestice. Aceste metode permit transformarea speciilor de animale monotocice — așa cum sînt bovinele și ovinele — în specii politocice (în animale ce produc anual zeci de descendenți). Numai transferul de zigoti poate garanta în prezent obținerea de la o vacă stimulată hormonal a cel puțin 20 de viței într-un singur an. Recoltarea de embrioni de la femele de mare valoare genetică și cultivarea lor la mame adoptive poate deveni o metodă originală de ameliorare a structurii genetice a animalelor de ferme.

Calculule efectuate de colectivul de studenți condus de prof. univ. dr. Ioan Vintilă, de la disciplina de Genetică și ameliorarea animalelor domestice de la Facultatea de Zootehnie și Medicină Veterinară din Timișoara, au ajuns la concluzia că numai embriotransferul utilizat la ovine poate aduce un sport al progresului genetic de peste 800 la sută pe an, față de metodele clasice de ameliorare aplicate în prezent.

Despre membrii Cercului de genetică și ameliorarea animalelor domestice, despre creația lor științifică privind donarea embrionilor și transferul de zigoti, am mai informat pe cititorii revistei noastre încă în numărul 7 din 1982. În timpul ce s-a scurs de atunci, membrii cercului, Gabriel Hodut, Nico-

lae Popa, azi ingineri stagiați, studentii Gheorghe Tiponut, Ana Liber, Nicolae Popescu, Mirela Cîrpanu și Roxana Nicolaescu, după ce au pus la punct transferul de embrioni la șobolan, au explorat metodele la oaie și scroafe. Ei au reușit să obțină primii miei și purcei proveniți din embrioni-zigoti — recoltați de la mama donatoare și dezvoltăți în uterul unor mame „adoptive” mai puțin valoroase. Procentul de „prindere” a embrionilor transferați de la donatoare la primitoare se cifrează în jur de 50 la sută. De curînd am aflat despre un senzațional eveniment. În urma stimulărilor hormonale efectuate la ovine, tovarășul asistent ing. Ioan Pădeanu, împreună cu studenții cercetători de mai sus au reușit să recolteze douăzeci (20) de embrioni de la o oaie. Această crează premise pentru obținerea de la o oaie din numai cinci (5) recoltări, anual, a cel puțin cincizeci de miei.

În prezent se lucrează pentru amplificarea lucrărilor începute.

Și pentru că doar trăirea acordă fundamentul esențial pe care se sprijină certitudinea, m-am alăturat colegilor mei într-o duminică în Stațiunea Didactică și Experimentală (de data această) de la Institutul Agronomic Timișoara.

Sub ochii dascălului și ai mei defilau blastomerele ca niște „mini mingi de ping-pong”. Acolo palpatul primele 36 de ore de existență ale unor miei. Aceste celule au fost recoltate și transferate, de la mamă la oaia primitoare în prezenta mea.

Transferul de zigoti este numai o etapă fără de care nu se poate trece la țelul propus: manipularea embrionilor neimplantați și clonarea. Este vorba de disocierea în componente sale constituive a unui embrion de 4-8 și chiar 32 celule și „construirea” în laborator, în eprubete și sub microscop a tot atîția embrioni care vor deveni tot atîția miei sau purcei. Ei nu vor fi frați obișnuiți ci absolut identici din punct de vedere genetic. Gabi și Popică au reușit să pună la punct o metodă cu ajutorul căreia acum pot să disocieze în celule separate blastomerele — faze de diviziune a zigotului — embrionul de 4-6 celule. Au și reușit spre marea lor satisfacție să obțină în laborator un embrion manipulat.

Lucrările vor continua pînă cînd astfel din embrioni se vor obține miei sau purcei normal dezvoltăți în serie, în producția de masă, animale care să performeze ca orice alt animal de înaltă productivitate, obținut pe cale naturală.

ADRIAN IOANAȘ ■

București, 23 decembrie 1985. Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci. Se înregistrează certificatul de inovație purtînd numărul 298, cu titlul „Aparat și metodă pentru preluarea semnalelor circulației periferice prin metoda pletismografiei”.

Autori? Victor Moga și Marius Ilea. Ambii studenți, ambii timișoreni, ambii pasionați ai cercetării științifice. Dacă la toate acestea adăugăm și faptul că activitatea lor se referă la elucidarea tainelor ființei umane, portretul devine complet.

Așadar, doi tineri, doi prieteni, doi inventatori... Ideea lucrării, generată de un înalt sentiment, în care ființa umană este scopul suprem al tuturor actelor de creație de pe această planetă, a prins progresiv culoare, conturîndu-se ca o simbioză între două personalități de formație, una electronică și cealaltă medicală. Vîzînd același scop — sănătatea și menținerea ei — activitatea celor doi s-a axat pe o problematică delicată a medicinei contemporane: diagnosticarea precoce a unor afecțiuni ale organismului prin metode noninvazive, unul dintre inconvenientele practicilor actuale, constituindu-l tocmai imposibilitatea abordării anumitor aspecte ale fiziopatologiei umane, fără a leza — mai mult sau mai puțin — integritatea corporală.

Un timp așa-zis „liber”, pus în slujba acestei idei... Și astăzi de zi vreme de aproape doi ani. Inseamnă ceva și pentru timpul de muncă, dar și pentru mesajul pe care activitatea lor îl degajă.

Procedul și dispozitivul de prelucrare a semnalelor circulației periferice prin metoda pletismografiei, reactualizează o tehnologie devenită clasică în practica medicală. Noutatea lucrării constă în introducerea unei semiologii a undei de puls, cu inte-

TINEREȚEA UNEI IDEI

grarea datelor pe calculator. În studiul acestei modalități de investigație reologică, prezentarea ei se limitează în literatura de specialitate, destul de sumară de altfel, la o simplă trecere în revistă a caracterelor și importanței sale.

„Ne-am canalizat cercetările în două direcții — declară Victor Moga — III MG — catalogarea parametrilor undei de puls cu semnalizarea vizuală a absenței acesteia și întocmirea unui tabel cu parametri ai undei, care ne poate conduce spre elaborarea unui diagnostic, utilizînd sistemul de evidențe încorporat în calculator”.

Finalizînd construcția aparatului, bazat pe înregistrarea fotoelectrică a undei de puls, amplificarea și înscrierea ei într-un sistem de mărimi ce permit interpretarea pletismogramei comparativ cu variantele normale și patologice standardizate, sfera de activitate a celor doi s-a redus la definitivarea susmenționatei tablele.

„Oricum nu era chiar atît de ușor ceea ce rămăsese de făcut — ne atrage atenția Marius Ilea (III ETC). Să discerni dintr-un lot de cazuri ceea ce este primordial ca profil pletismografic unei anumite afecțiuni, să teoretizezi și să stabilești procentaje de aproximație, avînd ca scop întocmirea unor aparent simple table de valori, necesită încă muncă. Nu ne-am oprit aici. Vom continua cu noi îmbunătățiri”.

Despre valoarea întinsecă a acestei lucrări, brevetaată ca inovație, ne-a vorbit și tovarășul dr. fiz. Iosif Nagy, cadrul didactic îndrumător. „Este meritul lor de a fi concretizat o idee valoroasă cău-tînd o soluție optimă de rezolvare a problemei. Perspectivele largi deschise acestei teme, oferă alte și alte soluții de continuitate”.

Care ar fi performanțele de care s-ar putea bucura o atare realizare, raportate la cazuistica umană? Răspunsul este destul de simplu, și îl oferim printr-o contraîntrebare. Ce-ai spune, dacă prezentîndu-vă la un laborator pentru explorări funcționale paraclinice, vi s-ar face o pletismogramă și comparînd valorile obținute cu cele prevăzute într-un tabel, s-ar stabili un diagnostic precoce al unei boli despre care nu știți nimic? „Răul trebuie stîrpit din rădăcină” spune un vechi proverb românesc...

Aceasta a fost de fapt și motivația clipei de căutare, pe care cei doi studenți, ai celor două institute timișorene le-au dedicat unei frumoase pasiuni. Lucrarea, prin merituoașă sa atestare, confirmă o dată mai mult interesul major acordat de studenții acestui domeniu de vaste perspective — cercetarea științifică — care alături de învățămînt și producție, vine să definească coordonatele devenirii profesionale a omului nou.

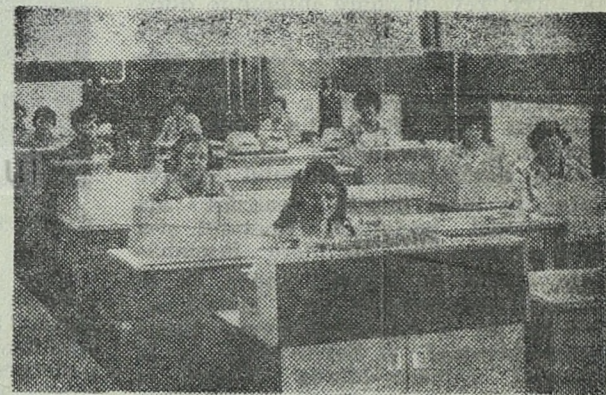
DAN BLENDEA ■

Calculatorul personal, un instrument de bază în munca de cercetare

Referindu-se la importanța cercetării aplicative, a introducerii progresului tehnic în toate ramurile de activitate, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia în cuvîntarea rostită la Congresul științei și învățămîntului: „În mod deosebit trebuie concentrate forțele cercetării în vederea dezvoltării electronicii și microelectronicii, a realizării de noi mijloace de automatizare și robotizare a producției...”.

Calculatoarele personale s-au impus rapid prin performanțele lor, prin avantajele pe care le oferă, succedînd calculatoarele clasice extrem de costisitoare și greoaie.

Deosebirea dintre un calculator personal și unul de buzunar — arată tovarășul asistent ing. Ion Corneliu — este în primul rînd faptul că cel de buzunar nu e programabil în sensul propriu al cuvîntului. Calculatorul de buzunar este, de fapt, în esență numai unitatea aritmetică a unui calculator. Un calculator personal oferă posibilități de programare într-un limbaj de nivel înalt și interactiv, o memorie suficient de mare pentru un utilizator și, de regulă, posibilități de afișare pe un televizor sau mo-

onitor TV. Una dintre condițiile de bază este să aibă un preț accesibil marelui public.

Calculatoarele personale aMIG și PRAE, care se fabrică la noi în țară, nu sînt compatibile soft cu nici un alt calculator și au un preț de vânzare ridicat. La I.T.G. Timișoara se vor produce două tipuri de calculatoare personale ca bunuri de larg consum, compatibile soft cu SINCLAIR ZX-81 și SINCLAIR ZX-SPECTRUM, care au fost proiectate în cadrul catedrei de automată și calculatoare, cu participarea studenților. Cel compatibil cu ZX-81 a fost realizat în cadrul unui proiect de diplomă al studenților Ioan Cîrlia și Endre Csont, absolvent din 1985, iar cel de-al doilea ZX-SPECTRUM a fost proiectat de același Ioan Cîrlia, în calitate de coordonator, împreună cu studenții Sainovici Eduard, Wolf Gustav, Adam Geanina și Ferche Simona.

Performanțele calculatorului personal sînt uimitoare pentru prețul său datorită utilizării microprocesorului și a unui soft de mare capacitate. Capacitatea de memorie este cea disponibilă pentru un utilizator obișnuit, care lucrează la un centru de calcul și este mult mai mare, decît și-ar fi putut imagina cineva acum zece ani că ar putea avea la dispoziție acasă, pe masă. ZX-SPECTRUM are 40 KO RAM, ceea ce reprezintă memoria pe care o avea cu cincisprezece ani în urmă un calculator FELIX în configurația de bază. De asemenea, calculatoarele personale pot fi conectate într-o rețea, posibilitățile oferite utilizatorului crescînd foarte mult în acest caz.

Programarea calculatoarelor personale pentru începători se face în limbaje de nivel înalt, interactive (BASIC), dar ele oferă și posibilitatea programării în cod mașină, în PASCAL, FORTH și chiar în LISP și PROLOG. În general, dialogul cu utilizatorul se realizează prin intermediul unei tastaturi, respectiv dispozitiv de afișare cu tub catodic, dar sînt disponibile și alte dispozitive periferice, miniimprimanta, minifloppy, casetofon, etc.

Calculatoarele personale penetrează din ce în ce mai mult în aplicații profesionale și în același timp reprezintă instrumentul unui învățămînt modern, o „unealtă a viitorului”, cu ajutorul căreia pot fi traduse în viață născocirile inteligenței umane în pînă expansiune.

DANIELA GROS ■

COMPLEXITATE UMANĂ

Odată cu înființarea universităților europene, începând din secolele XIII—XIV, apar în „producție” absolvenții certificați ai acestora sau „titrații”.

Pentru ultimele patru milenii la care ne-am referit, este valabilă precizarea lui Albert Einstein: „Lucrul cel mai minunat cu care ne putem înfronța este misterul (în sensul de „necunoscut” — n.n.).

La baza artei și a științei adevărate se află „emoția primară”. Succesul în deslușirea misterului a fost definit de Charles Darwin ca descinzând din „nemăsurată răbdare de a reflecta vreme îndelungată asupra unui subiect, siguranță în observare și adunarea faptelor și... bun simț”.

Formarea individului este un complicat proces de instrucție școlară, autodidacticism și experiență de viață; pregătirea pentru profesiunea aleasă este deosebit de oportună.

Prof. univ. dr. doc. VALERIU PINTEA

PREGĂTIREA FUNDAMENTALĂ ȘI DE SPECIALITATE

Tema supusă dezbaterii de către revista Forum studentesc este deosebit de actuală și de complexă în același timp. Faptul că este inițiată de studenți, mi se pare firesc întrucât, ei, tinerii de azi, sînt cei mai apropiați de viitorul ce-l clădim acum și, totodată, cei mai interesați de modul în care se pregătesc în deceniul al IX-lea al secolului XX pentru mileniul al III-lea.

Trăind în miezul acestui proces peste 20 de ani, observându-i complexitatea, încercînd să-i deslușesc cifrele sensurile, am constatat că punctele de vedere ale oamenilor de învățămînt, de cercetare și de producție sînt extrem de diferite, chiar opuse, de la un pol la celălalt al realității și imaginației.

Conservatorii susțin punctul de vedere cu pri-

Invățămîntul universitar are nobila îndatorire de a pregăti viitori specialiști, în domeniile de maximă importanță ale vieții noastre economice-sociale. Necesitatea unui nivel înalt al cunoașterii este o condiție sine qua non pentru societatea comunistă.

Oare care ar fi condiția de existență a proaspătului titrat (inginer, medic sau profesor) pentru a nu lansa infumurate pretenții de atâteștiutor? Sau, altfel spus, punem în discuție o temă mult controversată: calitatea de absolvent, cu toate implicațiile majore (credem) ale pregătirii profesionale și multilaterale a specialistului de mîine.

FORUM STUDENȚESC

vire la „stabilitatea” planurilor de învățămînt pornind de la faptul că asupra produselor agricole nu acționează „infailibila” lege a uzurii morale, produsele agriculturii, ca pîinea sau vinul, se consumă și acum ca și pe vremea dacilor și romanilor.

„Să înveți pentru tine, dar să știi pentru toți”

NICOLAE IORGA

Vizionarii cercetează fenomenul formării specialistului agricol în profil larg, din perspectiva dinamicii tehnologiilor de obținere a produselor agricole și nu din punctul de vedere al perenității consumului acestora.

Complexitatea proceselor de producție din agricultură, impactul dintre biologic, tehnic, economic, social și mediul ecologic aleatoriu, reprezintă date ale problemei pe care specialistul din agricultură este nevoit să le ia în calcul.

Azi nimeni nu mai concepe obținerea unor producții mari la plante și animale după metode tradiționaliste sau patriarhale. Deși la prima impresie planta de porumb, spiul grîului, floarea soarelui sau puilul animalului, cresc și se dezvoltă după aceleași legi biologice, în spatele acestui proces afectivo-peisagistic pentru unii dintre noi, stau complexe probleme de programare optimă a producției agricole, folosind funcții matematice și calculatorul electronic.

Iată de ce milităm cu toată consecvența pentru formarea de specialiști cu profil larg, care să con-

tere acestora, alături de temeinica pregătire de specialitate, resursele necesare pentru adaptabilitate, flexibilitate și receptivitate la nou. Considerăm că din facultate absolventul trebuie să plece cu un sumum de cunoștințe — operatori, care să-l facă integrabil rapid în conducerea și organizarea fermei de producție agricolă, să-l facă capabil să elaboreze tehnologii adecvate spațiului ecologic în care lucrează.

Și înainte de a încheia, deși această temă nu poate fi „expediată” în câteva rânduri, doresc să mai rețin atenția asupra unui fapt. Pregătirea fundamentală și de specialitate, indiferent de largimea sau adîncimea profilului, trebuie făcută specialiștilor din agricultură în spiritul dragostei față de glia străbună, cel mai de preț avut al națiunii noastre, față de țărănul român — dătătorul de nume și renume țării.

Conf. univ. dr. ION PAUN OTIMAN

STUDENT — ABSOLVENT — INTELECTUAL

Într-o lume emancipată și încă perfectibilă, este firesc ca pivotul însuși al sistemului, adică omul, să evolueze. Generația actuală, asemenea celor precedente, își bazează aportul creativ la cultură și civilizație atât pe asimilarea critică a istoriei planetare, cît și pe însușirea temeinică a cunoștințelor moderne.

Desigur, asta nu înseamnă că tînărul trebuie să aștepte absolvirea facultății pentru a-și forma o cultură solidă, sistemică, ci, dimpotrivă, să acumuleze continuu, pentru a dispune de un material cît mai bogat și nuanțat din celelalte domenii, în vederea discernerii la momentul potrivit a esențialului, a corelațiilor transdisciplinare, într-o sistematizare personală, dar coerentă, superioară.

Încă și astăzi mai transpar ecouri ale falsei opoziții de odinioară între cultura umanistică și cea științifico-tehnică, politehnică. Cultura generală este un corpus unitar, organic, ale cărui componente (adevăruri științifice, valori estetice, principii etice etc.) dețin, desigur, la fiecare dintre noi, ponderi diferite. În orice caz, absența componente științifice este, astăzi, cel puțin la fel de dezavantajoasă ca și a celei estetice-artistice.

Desigur că școala este răspunzătoare în aceeași măsură de reușita acestui complex și stăruitor proces de formare spirituală. Ne putem întreba, în context, dacă programele disciplinelor din școala medie sînt racordate printr-un graf optim sub raportul discutat, dacă elevii (și, uneori, părinții) realizează întotdeauna ce consecințe grave poate avea neglijarea tocmai în ultimele clase a materiilor „generale” (în favoarea celor care se cer la admiterea în facultate), dacă, în fine, este bine ca în facultățile tehnice sau de științe ale naturii, numai științele sociale să fie socotite, uneori, răspunzătoare de formarea sistematică a tineretului, în spiritul filozofiei materialist-dialectice, al umanismului socialist.

Probabil că soluția nu constă în introducerea unor cursuri noi, într-un program și așa supraîncărcat, ci în dezvoltarea și cultivarea prin toate mijloacele a spiritului cultural-artistice în facultățile tehnice, respectiv a celui științific în cele umaniste. Aspirația spre o înaltă cultură trebuie să vină din lăuntrul nostru, și nu să fie resimțită ca o obligație, străjuită de jurnale de prezentă sau examene. Pînă cînd acest sentiment nu te ia în stăpînirea sa definitivă, nu cred că te poți socoti un autentic om al zilelor noastre.

Conf. univ. dr. DUMITRU DABA

Stop cadru

Căminul 14 C. Marea familie a celor 194 de familii. Nu este un joc de cuvinte. Nu poate fi un joc de cuvinte! Aici mai mult ca oriunde în complexul studentesc, mina studentului gospodar e omniprezentă — propagandă vizuală de o calitate rar întâlnită în alte cămine, curătenie lună, ordine, disciplină...

Sînt cîteva atribute ale căminului care în anul universitar trecut a ocupat locul I în întrecerea „Căminul — școala vieții în colectiv”. Un cămin în care bucuriile și necazurile anilor de facultate se împreună și se despart. Spre el, spre ea.

Aici 130 de familii trăiesc studentia în trei. E drept, unii au ales o cale de compromis. Tăticu și mămică. Ai lui sau ai ei. Să-i ajute. Să le îngrijească copiii. De ce așa? Vom vedea mai la urmă.

A DA VIAȚA VIETII

Doina și Marcel Popovici sînt din Oradea. S-au cunoscut de pe băncile liceului. Colegi mai întii, apoi prieteni. De aproape patru ani sînt soț și soție. Peste două luni vor absolvi cursurile Facultății de Electrotehnică. Locuiesc la camera 110. Nu singuri. Mai întii a venit pe lume Dan. Acum doi ani și jumătate. S-au simțit așa cum erau cu ani în urmă. Cînd iubirea dintre ei prinde contur. Altfel spus viața lor a îmbrăcat haine noi. Dacă le-a fost greu? Firește că e greu cînd ai de luptat cu rutina, cu mentalitatea unor oameni de care vîrînd, nevrînd depinzi. Nu, copilul nu le-a fost niciodată o povară. Dimpotrivă.

Marcel este cel care vorbește, soția îl aprobă din priviri. „Da așa este”, vrea să spună ea. În jurul copilului și-au adunat căldura și prospețimea sufletelor lor. S-au ajutat unul pe altul, fiindcă altfel nici nu se putea. Au împărțit munca în mod egal. Știu să învingă greutățile care apar în mod inerent. Era în toamna lui '84 — spune Marcel. Soția și copilul erau bolnavi. A solicitat rectoratului să nu-l trimită în practică agricolă. Să rămînă și el la atelierul școlii. Nu i s-a aprobat inițial. A bătut pe la toate ușile. A mers în audiențe. Pînă la urmă cei care trebuiau de la bun început să-l înțeleagă îl soluționează favorabil cumva. Dar cît a umblat pentru asta!

De șase săptămîni sînt patru. Pe certificatul de naștere al micuței Anca, la „locul de naștere” stă scris municipiul Timișoara. Dar este la bunicii. Dan este la bunicii. Familiei Popovici îi este dor de el. Și l-ar dori aici lîngă Anca. Nu poate să se împace cu ideea că un copil poate crește despărțit de părintii lui. Tatăl mai dă cîte o fugă din cînd în cînd pe la Oradea. îl vede, îl alintă, îl duce jucării. Copilul cînd nu este lîngă părinții începe să-i uite. N-a fost posibil, nu este posibil ca în camera de 8,75 m² să locuiască toți patru.

Anca este pe cale de a adormi. Mama ei se apleacă peste pătuț. Netezește o cută a așternutului. Cel mai mic locatar al căminului se cufundă în împărăția lui de lapte și lumină. Ies în liniște, mulțumind pentru ospitalitate mai mult din priviri.

În timp ce urc scările la etajul patru, mă însoțește o posibilă imagine de viitor. Cea a studentei Anca Popovici. Abia peste 18 ani ea va putea spune cu mîndrie colegelor: „Iată sîntem în căminul în care am făcut primii pași în viață. Mama era în ultimul an cînd am venit eu pe lume. Înainte de a mă naște ea a stat zile și nopți să-și termine lucrarea de diplomă. Pentru a se putea dedica apoi integral îngrijirii mele. De la ea am învățat că bucuria de a da viață vieții nu are margini!”

ROSTUL NOULUI VENIT SĂ-ȘI FERICEASCA PARINȚI

Gabriela și Flaviu Stegerea — studenți la Facultatea de Mecanică. Ambii în ultimul an. Andrei-Răzvan — 8 luni. Iată în cîteva cuvinte cartea de vizită a locatarilor camerei 327. Cel mai tînăr membru al familiei este și cel mai răsfățat. Cînd a spus pentru prima oară cuvîntul „tată”, chiar el, tatăl, s-a simțit nespul de... Nu, fericit e prea puțin zis. Flaviu caută alt cuvînt. Renunță. „Nici nu știu ce înseamnă să auzi copilul spunîndu-ți tată!”. Știu.

La început a fost mai greu, continuă Gabriela. Nu avea idee nici cum să-l îmbrăceze pe Răzvan. De unde să îi găsească ea? Așa ceva n-a învățat la școală. Nici

Căminul 14 C, imagini interioare - sau O DUPĂ-AMIAZĂ PRINTRE FAMILIILE STUDENȚEȘTI

A.S.C.-ul nu se prea omoară să organizeze întâlniri cu medici sau cu asistenți de ocrotire. Au ajutat-o părinții. Al ei. L-au îngrijit pe Răzvan pînă a împlinit șase luni. El, bunicii ar fi vrut să-l țină în continuare la el. Gabriela și Flaviu Stegerea n-au fost de acord. Fîndcă, zice el, ginguritul unui copil nu se ascultă pe bandă de magnetofon!

Doi familii, două repere ale vieții studențești. Asemeni lor, îmi spune Iavor Radovancovici, președintele comitetului de cămin, sînt aproape treizeci.

STUDENTIA ÎN DOI, ALTFEL DE CUM O ȘTIM

În camera 426 facem cunoștință cu studenta Carmen Drăgan și cu micuțul Cristi. „Eu sînt mare nene! Am trei ani”. Tatăl lui a terminat în urmă cu doi ani facultatea; este profesor într-o comună din județul Tulcea. Carmen a obținut cu greu să locuiască în căminul de familii. Inițial i s-a aprobat cazarea împreună cu o altă studentă aflată

în situația ei. Ulterior, la intervenția comitetului de cămin a primit singură o cameră.

La fel stau lucrurile cu Maria Leilich, anul V Mecanică. Fiica ei, Cristine, frecventează creșa întreprinderii Electrobanat. Mamei nu i-a fost ușor. Mai ales cînd avea ore după-amiază. Asta pînă la începutul semestrului al doilea. Acum poate să lucreze și acasă la proiectul de diplomă. Chiar asta și făcea pînă să intrăm în cameră.

Iată cum, absolut întimplător, am fost pus în fața unui adevăr pe care sincer să fiu, nu mi-l imaginam cu cîteva minute în urmă.

Mama, care pe lîngă obligațiile școlare (rezolvate cu brio), își asumă și răspunderea de a-și crește și educa singurul copilul. Ar fi putut apela la ajutorul părinților. Unii sau alții chiar asta le-au sugerat cînd au solicitat camere de familii. N-au acceptat. Nu este în firea lor de mame adevărate să-și știe copilul altundeva decît acolo unde îi este locul — lîngă cea care i-a dat viață.

SUPUNEM ATENȚIEI

Un lucru bine cunoscut de toată lumea — Partidul și Statul nostru manifestă o grijă deosebită pentru ocrotirea familiei cu copii. În acest scop, anual sînt alocate fonduri uriașe. Se construiește mult. Se construiește bine. În anii dîn urmă, în centrul nostru universitar au prins contur moderne spații de cazare — cămine tip apartament, dotate cu confortul necesar. Tocmai de aceea este de neînțeles cum pentru cazarea studenților familiiști de la Politehnică s-a optat pentru Căminul 14 C.

Legat de aceste aspecte, surprindem ușurința cu care inspectorul sanitar șef, dr. Ioan Bozdoc, a eliberat căminului autorizația de funcționare.

Am citit procesul verbal întocmit cu ocazia controlului, efectuat de cadrul sanitar delegat. Nici un cuvînt despre umezeala și mucegaială care stăpînesc multe din camerele ultimului etaj și nici despre supraîncălzirea unor camere.

Surprinzător, iarăși revin, că și unele cadre d'actice care fac controale în acest spațiu de locuit nu văd sau refuză să vadă realitatea. În general „constatăriile” dumnealor sînt de genul „am fost plăcut impresionat în întregul aspect interior” (s. l. D. Radu). Același „interior” despre care, la 9 martie 1985, s. l. Dumitru Toader opina — pe bună dreptate — că este necesar să fie supus unor reparații, deoarece „la etajul patru, pe coridor și camerele 401, 427, 428, 418 igrasia este foarte mare. Surprinzător faptul că în hol și în club plouă, fără a se lua nici o măsură din partea serviciului tehnic”. A trecut un an de atunci și situația a rămas neschimbată!

DA, MAI AVEM PROBLEME

Din discuțiile purtate cu diverși locatari ai căminului, cu membrii comitetului, am reținut o serie de propuneri pe care, iată, le aducem în atenția factorilor competenți.

— Instituirea unei comisii centrale, care să desemneze în fiecare centru universitar căminele ce urmează să fie locuite de familiiști;

— revizuirea articolelor 6-8 și 26 din Regulamentul de funcționare a căminelor studențești care stipulează condițiile de cazare, respectiv, obligativitatea de abonare la cantină a studenților familiiști;

— repartizarea de garsoniere familiilor cu copii;

— deschiderea pe lîngă cantinele studențești a unor puncte de desfăcere a semipreparatelor, pentru a se ușura aprovizionarea cu alimente a mamelor;

— înființarea unor creșe pentru copiii studenților;

— repararea mașinilor de spălat cu care sînt dotate căminele, și punerea lor la dispoziția studenților;

— repararea, cu prioritate, a acoperișului căminului;

— înființarea unui cabinet de pediatrie în complex;

— organizarea de acțiuni pe teme de educație sanitară a tinerelor mame.

ILIE LAUDAT
ADRIAN IOANAȘ

Caleidoscop sportiv studentesc

● Handbaliștii Politehnicii, selecționați în echipa reprezentativă prezintă la Campionatul Mondial din Elveția, au fost printre puținii jucători care au evoluat la valoarea care i-a consacrat. Alexandru Buligan a fost de departe cel mai bun component al echipei, iar Alexandru Fölker, atât cât a jucat, s-a dovedit util. Palidă consolare...

● Un meritat loc trei (din 21 de participanți) a obținut Tamara Jude (Politehnica) la proba de pentatlon a Campionatelor Naționale de Juniori II, totalizând 3539 p. Să nu uităm, însă, faptul că Tamara este junioară III...

● La recent încheiatele campionate universitare de tenis de masă de la Craiova, delegația sportivă timișoreană (antrenor R. Moratelli), a avut o comportare remarcabilă, intrând în posesia cupei oferite de U.A.S.C.R. S-au evidențiat — Gabor Makoldi (IV Mecanică) loc 1 la simplu masculin, dublu masculin — împreună cu Attila Villidar (IV Mecanică) — și la dublu mixt, probă la care a concurat alături de Andrea Gheller (I Construcții). De menționat că și proba de simplu feminin a revenit sportivilor timișoreni, prin Andrea Gheller.

● Noua campionă națională universitară la badminton este Diana Mogoșeanu (I I.M.T.), învingătoare la simplu feminin, la dublu feminin, împreună cu Daniela Golea (I Tehn. Chimică) și la dublu mixt, alături de Ion Văidean (V Mecanică). În proba de dublu masculin, finală timișoreană, Sorin Drăgulin (III Mecanică) și Silviu Băluț (III Electrotehnică) s-au impus în fața perechii Ion Văidean și Zolt Inczeffi (I Fizică). Deci și la Iași, sportul timișorean studentesc a triumfat!

● Un veritabil exemplu de dăruire față de cauza sportului i-a oferit la campionatele universitare de schi, Brașov 1986, studenta timișoreană Beatrice Csibalmos. Aceasta a câștigat proba de schi fond cu timpul de 23' 18" și apoi a concurat la celelalte două probe înscrise în program — slalom special și slalom uriaș. Și chiar dacă rezultatele nu au fost pe măsura celor de la proba de schi fond, trebuie remarcat spiritul de dăruire de care a dat dovadă Beatrice!

● Apropos, la Brașov timișoreni au lansat „moda” schiurilor cîrpite cu nituri. Halal preocupare pentru dotarea sportivilor cu echipament!

V. D. TOTH ■

Staționăm ...

Ce-i drept, printre cei buni. Adică: „U”, Olimpia, Politehnica București, Voința și Progresul. Baschetbalistele de la „Poli” așa ne-au obișnuit — nici mai sus de locul cinci, nici mai jos de șase. Antrenorul Bachner zice că s-ar putea mai mult. Că doar în Sport totu-i posibil, nu? Bunăoară, prin '79 eram vicecampioni iar Crisul Oradea termina prima! Acum... Ehe, s-au dus vremurile de demult! Jucătoare talentate sînt și acum. Antrenori buni așijderea. Publicul nu mai e însă ce-a fost, zice antrenorul Bachner. Acum echipa-i aplaudată în deplasare și fluierată la Olimpia. C-asa-i la noi — o duzină, două de bețivani lasă sprîțul și o dau pe baschet. Mă rog, în sport totî sunt specialiști. A ajuns să ridă și „Sportul” de ei. Nu, de echipă nu. Ba dimpotrivă! Dacă „U” Cluj a ajuns o putere în baschetul european, iar noi jucăm de la egal, la egal cu ea atunci...

... Atunci zău că mă răzgîndesc. Nu calitatea baschetului feminin timișorean este în staționare. Lipsește publicul avizat. Uneori. Alteori lipsește de tot. De ce? Ei, aici e buba! De fapt sînt mai multe. Cîteva pe care le văd eu: popularizare insuficientă, jocul de-a „uite-o, nu e” pe la federație (vezi cazul „Comerțul”, din toamnă și cazul Baia-Mare de acum trei ani), sistemul prea obositor de desfășurare a campionatului (turnee, jocuri simbătă duminică), programarea jocurilor la ore necorespunzătoare, dezinteres în ceea ce privește atragerea publicului, din partea factorilor locali etc.

I. LAUDAT ■

(Urmare din pag. 10)

se obține o culoare albastră distrugîndu-se astfel orice microb. Tintele sînt apoi răcite și împachetate în saci de hîrtie.

Dacă umblați cu ochii deșchiși pe străzile orașului Timișoara, ați băgat de seamă cu siguranță ciorapii purtați „pe dos”, de un număr mereu sporit de femei. Detaliu se observa la cusătura dinapoi, care se reliefează mai mult pe gamba frumoasă ale Corsoului.

Nu știm cine a lansat moda aceasta la Timișoara dar a fost imitată încorent avantajul descoperit acum cîțiva ani a introducerii pe dos a ciorapilor de mătase ar fi după teoreticienii sistemului că „ochiul” pare mai fin sau cel puțin altul decît cel cumpărat de la prăvălie... De altfel o marcă de ciorapi anunță acum cîțva timp că produsele ei SUNT... cusute pe dos, adică e inutil să le întorci.

Si non e vero...

Dar, Doamnă, nu vă întoarceți pe dos ciorapii de ață.

(Extras din revista timișoreană FRUNCEA — mai 1936)

ANTICAR ■

Poșta redacției

— COSTICA GHIORDUN (ZOOT. IV) — Conform articolului 10 din Regulamentul privind activitatea profesională a studenților „Motivarea absențelor se face de către conducerea facultății, cu consultarea cadrului didactic îndrumător, pe baza actelor justificative și a cererii individuale înregistrate la secretariat, înaintată de student în termen de cel mult două săptămîni de la reluarea activității. Modul în care au fost rezolvate cererile de motivare a absențelor va fi adus la cunoștința studentului.

Se pot motiva absențele determinate de următoarele împrejurări:

a. Pentru cazuri de boală dovedite cu certificate medicale-tip, eliberate de cabinetul medical al instituției de învățămînt superior sau de spitale și poli-clinică studentești. Actele eliberate de alte instituții medicale vor fi acceptate numai dacă sînt vizate de policlinicile studentești sau cabinetul medical al instituției de învățămînt superior. Nu vor fi luate în considerare decît actele medicale care stabilesc în mod cert cazurile de boală și indică durata scutirii de frecvență sau a concediului medical.

b. Pentru exercitarea controlului obșteșc al Asociației studentești la (cantină, cămine) în baza planificării aprobate de decanat.

c. Pentru motive bine întemeiate, cu note justificative, care vor fi aduse la cunoștința decanatului în prima zi de reluare a activității.

d. Pentru învoirea prealabilă dată de decanat, în cazuri excepționale.

*

— CARMEN GAIDOS (Ped. VI) — Ne întrebăm dacă studenții bursieri internați în spital pot beneficia de restituirea contravalorii cartelei de masă pe perioada spitalizării?

Conform prevederilor Decretului 198/1980 privind atribuirea de burse și alte forme de sprijin material elevilor și studenților „bursele constau (în principal) din alocația de hrană și scutirea de plata cheltuielilor de regie la cămin și cantină”.

Pe timpul cît sînt internați în spitale sau în preventorii, studenții bursieri nu au dreptul la alocația de hrană. Studenții bursieri aflați în concediu medical își mențin bursa în caz de neinternare în spitale, dar nu mai mult de 60 de zile de la data îmbolnăvirii.

În caz de pierdere a burselor din motivele enumerate anterior aceasta se redobîndește numai după reluarea activității școlare.

Consilier juridic, ELENA FURTUNA ■

DIANA GIURAU (Constr. II) — Am citit cu atenție versurile tale. Ele dovedesc sensibilitate, dar se simte lipsa unei confruntări cu colegii de generație; e, mai degrabă, vorba de o stare pre-poetică, convertită din cînd în cînd în secvențe notabile: „Și ce va vieții din noi / Va fi o realitate suprapusă și confuză”.

N-ar strica să treci pe la redacție (luni sau joi) și pe la ședințele cenaclului „Pavel Dan” de la Casa de Cultură a Studenților (duminică dimineața, din două în două săptămîni).

(p. d.)

Cronică sentimentală

Ultimul gong la Mărțișor. Lumina se retrage șovăielnică, descoperind dincolo de umbrele scenei, o sălbatecă infuzie de culoare Atmosfera nu e cu deosebire festivă. Abstracție se face de orice conformism, în vreme ce primele aplauze prăvălesc peste noi momentele de liniște și așteptare. O revărsare de cîntec, mirosind a flori de cîmp și a miriște ne prind astă seară în piept Mărțișorul. La rampă, corul Facultății de Me-

canică. Lipsa de concurență ar fi trebuit să-i facă ceva mai degajați și mai pitorești, ca de obicei. Dar... emoțiile sînt inerente. Amabilități studentești de ocazie rostite de cei care vor să ridă cu orice preț și inevitabilul se produce. Un hohot pe infundate, un zîmbet pe sub mustață. Cui le mai poți reproșa la ora asta?

Se distribuie Foi de Mărțișor în vreme ce, de undeva, din foșnetul sălii se disting diseret acorduri de chitară. Începe secțiunea de muzică clasică. Fascinantă putere a muzicii stăvilește pînă și cea mai turbulentă prezență de spirit. Ionuț Mirel și Adrian Dinu, dovedind un profesionalism remarcabil, interpretează prelucrări celebre sau compoziții proprii. Treptat, orice noțiune de timp și de spațiu își pierde sensul. Muzica se poartă cînd copilărește, cînd delicat și straniu, rememorînd o privire, desfrunzind un gînd. Intunecat și însoțită, imperceptibilă ori tumultuoasă, sfîrșește ca o chemare de dincolo de sine și de lucruri.

Chopin, Beethoven, Brahms, Verdi în interpretări la pian mai mult sau mai puțin valoroase, după cum ele au fost simple improvizații de spectacol sau partituri luate cu grijă și sensibilitate. Au eîntat, printre altele: Diana Stancov, Gabriela Grecu, Delia Nan, Marcela Murărescu.

Trecuse mai bine de o oră și în parte, reușise să dăm uitării faptul că finalul aparținea brigăzilor artistice. Sala aștepta cu friguri. Simpatizanți din toate taberele tresăreau la cea mai nevinovată zbatere a cortinei. Cuvintele se derulau cu inflexiuni amuzante de sens sau expresie, prevenind dezlănțuirile ce aveau să însoțească fiecare replică.

Grupul satiric al Casei de cultură a studenților deschide bazarul cu snoave, povești și tablete dansante. Lipsa de oportunitate și convenționalism, viciile universitarilor și ale studenților arhisatirizată dramă a responsabilului căminului și cantinelor reunite — mostre culese de prin ședințele A.S.C. și puse în scenă fără prea multă șlefuire însă.

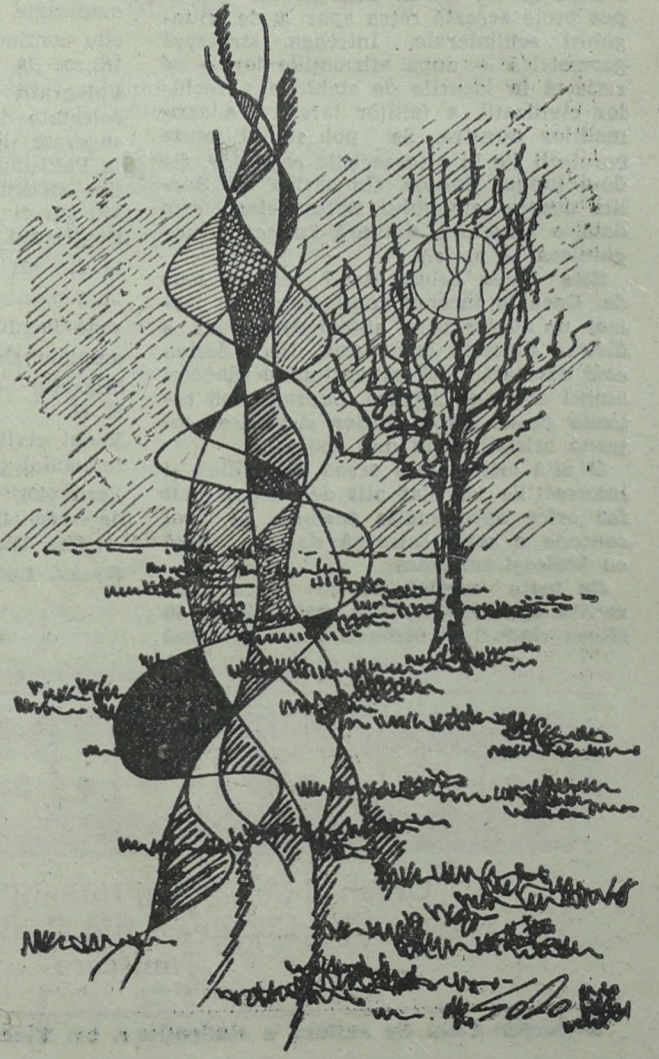
Debutul reprezentanților Facultății de electrotehnică a fost primit călduros de public. Muzica, mai ales, a conferit un plus de sensibilitate spectacolului, depășindu-se întrucîtva accețiunea clasică de brigadă. Nu s-ar putea spune că a displicent acest lucru. Dimpotrivă. Inedit și interesant, programul Birsanei a suferit însă de pe urma rarelor repetiții, a textelor nu totdeauna sugestive și mai ales a coregrafiei.

Molecula, sub îndrumarea competentă a lui Adelin Chionghieșan și-a făcut intrarea într-un mod cît se poate de elegant, dovedind pe tot parcursul programului naturalețe, o maturitate de concepție și înțelegere la care publicul a fost deosebit de receptiv.

Finalul a aparținut brigăzii Institutului de Medicină — Scalpelul. Din păcate programul a fost identic cu cel prezentat la finala F.A.C.S. de la Cluj-Napoca. Poate cu altă ocazie...

E tîrziu dar nu are importanță. A început să plouă. Grupuri răzlete se îndreaptă în noapte către complex. Cine știe? Poate o să vină primăvară. Cert este însă că noi ne-am desprîmăvurat cu desăvîrșire în aceste seri de MĂRȚIȘOR.

DANA MIHAILOVICI

— Stimate Ronald Rumpel, v-ați aflat pentru câteva zile oaspete al Centrului Universitar Timișoara. Ce a însemnat pentru dumneavoastră scurta ședere în România? Cu ce impresii vă întoarceți acasă?

— Am întâlnit aici în orașul dumneavoastră, o lume minunată. Am avut acum prilejul să mă conving personal de tradiționala ospitalitate românească, despre care la noi, în Polonia se vorbește foarte mult. Vizita delegației noastre în Centrul Universitar Timișoara a însemnat pentru mine un dublu prilej de satisfacție. Înfi pentru că acordurile stabilite între cele două părți (Consiliu A.S.P. și Consiliul U.A.S.C. din Centrul Universitar Timișoara — n.n.) lasă să se întrevadă pentru viitor o dezvoltare fructuoasă a relațiilor de prietenie și colaborare — științifică, culturală, turistică — dintre studenții timișoreni și cei ai Universității din Lodz. Apoi fiindcă am văzut aici la dumneavoastră lucruri extrem de interesante în planul pregătirii profesionale a studenților de la facultățile cu profil tehnic.

— Concret, despre ce este vorba?
— M-a impresionat modul cum se îmbină partea de teorie cu cercetarea și practica în procesul de formare a specialiștilor de mine. Cel puțin deo-

„PACEA, LIBERTATEA, PROGRESUL — ASPIRAȚIILE TINERILOR DIN ÎNTREAGA LUME”

● INTERVIU CU ROMAN RUMPEL,
VICEPREȘEDINTE AL CONSILIULUI
ASOCIAȚIEI STUDENȚILOR POLONEZI
AL UNIVERSITĂȚII DIN LODZ

camdată în Polonia ar exista această posibilitate. Am însă convingerea că pe viitor vom putea trece și noi la acest sistem foarte modern de pregătire a studenților. De asemenea sînt interesante modalitățile de stimulare la învățură pe care le aplicați. Am văzut la Facultatea de Electrotehnică un „top al anilor de studii”. Apoi am înțeles că repartiția absolvenților se face în funcție de media generală obținută. Sînt acestea chestiuni pe care, odată întorși în patrie, vom încerca să le aplicăm și noi.

— Vorbiți-ne puțin despre stilul de lucru al liderilor de asociație din Polonia, comparativ cu cel observat la cadrele de asociație din centrul nostru universitar.

— Despre cum activează liderii polonezi nu sînt eu cel în măsură să vorbesc. O pot face numai studenții înșiși. În Timișoara, cadrele de a sociație sînt foarte apropiate de studenți. Mi-ar place să cred că și la noi este la fel. Problema noastră este de a acționa în direcția bunăstării economico-sociale a studenților. Încercăm să activăm studenții, să-i scoatem din starea de apatie în care se află unii dintre ei. Ori la dumneavoastră, m-am convins, studenții sînt foarte activi.

ILIE LAUDAT ■

Planeta cristalină

Credința că Pămîntul nostru are o simetrie amonică de bază datează din timpuri străvechi. Socrate îi spunea discipolului său, Simmias: „Dragul meu, adevăratul pămînt văzut de sus se spune că arată ca una din acele mingi făcute din dolsprezece bucăți de piele cusute împreună”. Două mil de ani mai tîrziu, în 1960, trei oameni de știință sovietici au avut ideea să reexamineze globul în ideea că ar putea găsi ceva care leagă locurile semnificative din istorie. După cîțiva ani de studii și-au publicat concluziile în „Khimiya i Zhizn”, revista de popularizare a Academiei de Științe a U.R.S.S.-ului, sub titlul: „Este Pămîntul un cristal imens?”.

Sprînjîindu-se pe experiența lor în istorie, inginerie și electronică, ei avansează ipoteza unei „matrici de energie cosmică”, încastată în structura Verrel din vremea formării planetei și a cărei formă poate fi percepută vag în zilele noastre. „Komsomol's Pravda”, revista sovietică destinată tinerei generații, publică și ea această idee sugerînd că Pămîntul și-a început viața ca și cristal, și doar cu timpul s-a deformat în sferoidul pe care îl cunoaștem astăzi.

După această ipoteză, cristalul este încă vizibil în 12 fețe pentagonale care acoperă globul — un dodecaedru. Suprapus peste această rețea apar 20 de triunghiuri echilaterale. Întreaga structură geometrică — după afirmațiile lor — se reflectă în locurile de stabilire a vechilor civilizații, a falilor terestre, a anomaliiilor terestre. Se pot stabili multe corelații fie la intersecțiile rețelelor, fie de-a lungul liniilor. (În cartea lui Berlitz despre triunghiul Bermudeilor este dată o structură similară cu cea triunghiulară — n. tr.).

Este ideea nebunească? Într-un sens da. Dacă la început continentele au format un singur bloc, atunci deriva lor a distrus simetria cristalului. (Dacă deriva este datorată unei expansiuni a planetei atunci obiectia dispore). Suprapunînd rețeaua peste harta falilor simetrice, rețeaua cristalină nu mai apare.

O altă critică este aceea că liniile și intersecțiile lor sînt atât de subțiri încît fac orice aproximație posibilă, se pot concepe o serie întreagă de alte rețele cu aceleași rezultate.

Cu toate acestea, bazele cercetărilor merită considerație. S-a mai arătat în câteva rânduri că oamenii par a fi urmat

instinctiv anumite trasee și s-au stabilit în locuri pe care le-au simțit mai importante față de altele, este încurajator faptul că savanții sovietici au investigat această idee străveche. La fel ca în tradițiile care ni s-au transmis, sovieticii afirmă că energia implicată în structura cristalină nu este constantă, ci curge și scade ritmic, funcție de armonia matematică internă. Argumentele lor sînt sumarizate în tabelul de mai jos:

Anomalii — După Ivan V. Sanderson sînt zece zone de anomalii magnetice și climatice puternice, incluzînd triunghiul Bermudeilor; 16, 18, 20, 12, 14, 47, 49, 41, 43, 45.

Vulcanii — Liniile geometrice urmează falile, unde se concentrează activitatea vulcanică.

Anomalii magnetice — Se suprapun cu vîrfurile poligoanelor.

Meteorologie — Centrul cicloanelor și al anti-cicloanelor leagă nodurile rețelei, dînd uragane care urmează liniile, la fel mulți curenți marini și vînturi dominante.

Falii — Falia Atlantică se întinde de la 10 la 37.

Radiația solară — Maximul radiației solare este la 1, 17, 41.

Explozie atomică — Acum 1700 de milioane de ani a avut loc o explozie atomică spontană, bazată pe U-235 la 40.

Minerale — Depozitele de minerale sînt amplasate pe liniile care coincid cu plăcile continentale, depozite de ulei se întînesc la intersecții (ex. 3).

Fotografii spațiale — Date fotografice colectate de sateliți confirmă unde date sugerate de rețea; o falie de la Maroc la Pakistan (20 la 12). Gemini a fotografiat structuri geologice circulare (200—500 km diam) localizate la 17, 18 și 20.

Conținutul solului — Lipsa unor elemente din sol provoacă dezvoltarea anormală a plantelor și animalelor (2 și 4). În zona lacului Baikal (4) 3/4 din plante și animale sînt unice.

Migrație — Păsările migrează la 12, 20 și 41.

Vechi civilizații — Egiptenii (1), valea Indusului (12), construcții megalitice (11), Peru (45), insula Paștelui (47), Mongolia de nord (4).

„The World Atlas of Mysteres”, Pan Books, London 1975.

Traducere de
CONSTANTIN COZMIUC ■

Meridiane

E. E. Cummings

Născut în Statele Unite, la Cambridge, Massachusetts, în ajunul secolului al XX-lea, E. E. Cummings s-a fermat ca om de litere într-o lume confruntată cu dilema atingerii punctului culminant în realizarea umană și a prăbușirii într-un haos de alienare și anxietate, pocă ce i-a marcat individualitatea literară.

De numele lui Cummings se leagă un roman, avînd ca temă experiențele triste din timpul primului război mondial, „Încăperea uriașă” (1922), un jurnal de călătorie în Rusia, „Einic” (1933), două piese de teatru „Pe 4” (1927) și „Santa claus: o moralitate” (1946). Totuși personalitatea sa contradictorie și inovatoare își găsește posibilitatea cea mai adecvată de exprimare prin poezie.

De la volumul de debut „Ealele și hornuri”, poetul publică numeroase al-

O DULCE PĂMÎNT

O dulce pămînt
spontan ce adesea
degetele
îndrăgostite

ale
filozofilor lascivi te-au ciupit
și
te-au

întepat
degetul rătăcios
al științei și-a
străpuns

frumusețea. ce des
te-au luat religiile
pe genunchi lor uscățivi
stringîndu-te și

lovindu-te ca să poți concepe
zei

(dar
fidelă
incompatibilei
scoici a morții
dragostea ta
ritmică

le-a răspuns
doar cu primăvară)

te volume de versuri, care îl consacra pe plan literar și îi definesc orientarea artistică. Lirica lui depășește linia tradițională a poeziei de influență romantică, dobîndind libertate deplină, atît în formele limbajului, cît și în tipurile de comportament uman în noutatea temelor și viziunii. Artistul Cummings este confruntat cu contradicția dintre posibilitatea transpunerii în artă a adevăratelor trăiri interioare ale poetului și bariera pe care limbajul o reprezintă în comunicare. Soluția lui este disiparea formei poeziei eliberarea ei de orice regull de ortografie și sintaxă, mare flexibilitate a măsurii silabelor, disocierea expresiilor din înlăntuirea lor logică, piciorul metric variabil, accentuarea formei grafice a poeziei.

Versurile lui Cummings se definesc printr-o atitudine critică, inveciv ironică și satirică la adresa superficialității și mediocrității din lumea modernă, apelînd la non-conformism. Esențială în lirica poetului american, este, în egală măsură, tehnica fluxului memoriei: cuvintele și expresiile lui pot fi obiecte simbolice, reprezentînd prezența simultană în memorie a unor asociații pline de sens, dar ilogice.

PICASSO

Picasso
tu ne dai Lucruri
ce
se deformează: plămîni ce gîfîie
slăbiți, plini de minte

tu ne faci să dezvoltăm zgomotos
daruri veșnic
închise în țipătul somptuos al
simplității

(din
negrul și desfumatul
Ceva țîșnește vag un scîrțîit de
avioane
sar

între două strigăte ascuțite ale
Nimicului înhățat de încordarea
circulară ce urlă
șoptesc țipete puternice.)
Cherestegiu al Distinctului
axa creierului tău
cioplește doar Copacii
urîși și intimi ai Egoului, din
ale căror enorme trunchiuri vi
agățate
de fiecare
drăgălășenie
tai cu adevărat.

În românește de
MIHAELA OGRIN ■

forum studentesc

Organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor
Studenților Comuniști din Centrul Universitar
Timișoara

COLECTIVUL DE REDACȚIE

REDACTOR ȘEF — Gabriel Baiulescu
REDACTOR ȘEF ADJUNCT — Sorin Trocan
SECRETAR RESPONSABIL DE REDACȚIE — Dana Dinu
REDACTORI: Marian Drăghici, Daniela Gros, Ilie Laudat, Gheorghe
Ohii, Bogdan Popescu, Lucian Ristea, Sorina Sopa.
TEHNOREDACTOR — Ioan Faur
FOTOREPORTER — Adrian Ioanăș
GRAFICA — Zeno Goian